

Rebeka Senkora, 27 rokov, Bratislava

Derniéra

Stúpila si na špičky a načiahla sa po hrnček umiestnený vo vrchnej poličke. V boku pod rebrom ju zapichalo tak, že sa poskladala na zem. Skrútila sa na studenej kuchynskej podlahe do útvaru embrya a stuhla. V takejto meravej, nehybnej polohe pocítila dočasnú úľavu. Plne sa preto sústredila, aby sa nepohla ani o milimeter. Nechcela vyprovokovať podchvíľou spiacu beštiu. Tú neidentifikovateľnú obludu bez tvaru, bez hlasu, bez vône, bez zápachu. Tú, ktorá sa objaví nečakane a nevedno odkiaľ. Chiméra, o ktorej sa nevie prečo prišla, ako dlho sa zdrží, a či vôbec niekedy odíde. Svoje vystúpenie *Tanec hrotov* zvláda bravúrne. Je to majsterka v improvizácii. Raz prekvapí tupým bodnutím, inokedy zasa ostrejším pichnutím. Neskôr sa rozhodne pre silný tlak, a ako vrcholné číslo vyrukuje so všetkými svojimi grifmi v jediný moment.

...

„Slečna, haló, slečna? Vnímate ma?“ doliehal k pacientke ženský hlas odniekiaľ z diaľav, „musím vám zaviesť kanylu.“

Zdravotná sestra spiacu dievčinu trošku podrgala do ramena a bez dlhšieho čakania ju napichla tak, akoby pichala do neživého predmetu. Pacientka sa mykla a do očí jej udrela všadeprítomná biela farba.

„Pozrimeže! Stačí malé štipnutie a hneď je s drichmaním koniec!“ vyhrkla sestrička škodoradostne, niečo si poznačila, niečo zamrmlala a presunula sa k ďalšiemu lôžku. Zmätená pacientka hľadela na jej chrbát a nezmohla sa na slovo. Po obstaraní zostávajúceho obyvateľa nemocničnej izby sa sestra dala na odchod. Pri dverách zastala.

„Na čo tak zízate?“

„Čo mi je, prosím vás? Nikto mi doposiaľ nič nepovedal.“

„A čo by ste chceli počuť? Vzala som vám krv na rozbor? Vzala. Boli ste na ultrazvuku? Boli.“

„Áno, ale chcela by som aspoň vedieť...“

„Slečna, počkajte si do rána na vizitu. Ja na vás naozaj nemám čas. Kam by sme sa asi dopracovali, keby som sa tu mala s každým vybavovať? A vôbec, vy by ste nám mali ruky bozkávať, že sme si vás tu nechali a nie sa vypytovať hlúposti! Čo mi je, čo mi je...“

Neskutočné!“

Keď sa sestre podarilo mladú ženu umlčať, dôrazne za sebou zabuchla dvere a odpochoďovala z miestnosti. Z chodby nevraživo duneli jej odchádzajúce kroky.

„Nevšímajte si ju. Je vyhorená,“ prehovorila pani z lôžka po pacientkinej ľavej strane.

„Prosím?“

„Sestrička. Je vyhorená. Syndróm vyhorenia. To nepoznáte? Trpí ním dnes každá druhá. Viete slečna, ja to mám z prvej ruky. Moja švagriná, skoro šesťdesiatnička, robí sestru na poliklinike v Martine. Tá už len počíta dni do dôchodku. Zavše im naložia roboty pre troch. Sanitárov je ako šafranu. Nikto to dnes nechce robiť. A ja sa im ani neďivím. Starým dedom zadky utierať! Všetka špinavá robota potom prischne tým chuderkám, čo už aj tak nevedia, kde im hlava stojí,“ trošku sa pohmýrila a napravila si pod sebou neforemný vankúš, „okrem toho každý druhý raz, čo klebetíme, mi bedáka nad stavom pracovných pomôcok. Staré sa im v rukách rozpadávajú a o nové sa musí žobrať. Ach to je vždy horekovania! A teraz si predstavte pracovať v takýchto podmienkach! Nečudo, že sú nám žienky nevrilé. Netreba si to brať osobne.“

„Je snáď pochopiteľné, že chcem vedieť, ako som na tom. Určite musela vedieť aspoň niečo.“

„S málokým je tu rozumná reč, to mi verte. Som tu piaty deň, ale súceho slova sa mi ešte nedostalo.“

„Po piatich dňoch predsa musíte vedieť, s čím tu ležíte.“

„Isteže, poviem vám to. S banalitou. Aspoň tak to nazývajú oni.“

„Banalita?“

„Tak je. Slepé črevo. Som štvrtý deň po operácii.“

„Ach tak. Ako dlho tu ešte ostanete?“

„Ha-ha slečna, viem ja? Práve o tom hovorím. Oni sami nevedia, a keď vedia nepovedia.

Manžel sa ma do telefónu na to spytuje aj tri krát za deň, lebo mu je clivo. Tak on nazýva,

keď mu nemá kto navariť. Rozmaznanec. Ale čo vám budem rozprávať, vy ste mladučka.

Zrejme ste dosiaľ nemali tú česť deliť sa o domácnosť s mužom. Žijete vari ešte s rodičmi?“

„Nie, žijem tu sama. Matka s bratom žijú na východe.“

„Vy by ste teda poľahky mohli tvrdiť, že sa vám cnie. Nie ten môj ufnukanec.“

...

Osadenstvo nemocničnej izby sa v skorých ranných hodinách strhlo na vpád doktora a dvoch sestričiek.

„Dnes to musíme zobrať jedným šupom, o pol hodinu ma čakajú na druhom konci nemocnice,“ predniesol so samolúbym úsmevom doktor v stredných rokoch.

„Pani Majerčíková, ako sa dnes máme?“ pristavil sa pri pacientke po operácii slepého čreva.

„Joj, mne je dobre, pán doktor. Ja tu len zaberám miesto. Ten môj nešťastník mi zase hneď z rána vyvolával, kedy sa už vrátim. No čo mu mám povedať?“

Lekár zbežne preletel záznam pani Majerčíkovej visiaci na jej posteli.

„Sklamali ste ma, pani Majerčíková. Toto sa mi vôbec nepáči.“

„Hí! Akoto?“

„Aj napriek zjavnému opotrebeniu sa vaše telo s operáciou popasovalo na jednotku. Ak sa do zajtrajšieho rána nič nezvrtne, prepustíme vás.“

„Tak prečo sklamala, pán doktor, nerozumiem, čo sa vám nezdá?“

„Som len udivený, že sa tak hrniete domov. Myslel som si, že vám budem chýbať!“

„Ach vy roztopašník! Div, že mi srdce nevyskočilo z hrude!“

„Zajtra pred odchodom vám jedna zo sestier, ak bude taká láskavá, poradí pár pooperačných inštrukcií na doma. A teraz si opatrným krôčikom zájdite do bufetu na bylinkový čajík, to vaše rozbúchané srdiečko bezpochyby upokojí... Koho tu máme ďalej sestrička? Kto je táto nová?“ posunul sa k ďalšej posteli a skúmal pohľadom mladú pacientku. Zavalitá sestra si vzala záznam a začala čítať.

„Andrea Vysoká, dvadsaťdva rokov, priviezli nám ju včera podvečer s bolesťami v ľavom boku počas služby pani doktorky Skúpej. Bolesť opisovala ako bodavú a tupú. Záchranku si zavolala sama hneď po tom, ako sa jej podarilo...“

„Sestra, preskočte ten balast a prejdite k veci, vravím vám, tik-tak, nemáme času nazvyš. Výsledky? Nálezy? Šup, šup!“

„Krvný obraz bez odchýlok od normy, sono negatívne, bez nálezu,“ odrapotala monotónne.

„Vyhrňte si tričko slečna,“ prikázal lekár znudene a začal jej stláčať brucho na rôznych miestach.

„Toto vás bolí?“

„Nie.“

„A toto?“

„Neviem, nie.“

„A čo tu?“

„Nie veľmi, nie,“ odpovedala pacientka neisto a hľadela na prítomný nemocničný personál.

„Vy držíte nejakú diétu?“

„Nie, myslím, že sa stravujem normálne.“

„A včera? Ako to bolo? Neprejedli ste sa?“ spýtal sa lekár, na čo sa dvojica sestier rozchichotala.

„Ako prosím?“

„Viete, niekedy sa stane, že to človek, ktorý nezvykne veľa jesť, trochu preženie,“ začal vysvetľovať lekár polopatisticky, „práve vtedy môže mať rovnaké ťažkosti, ako ste mali včera vy. Potom stačí iba poriadne zatlačiť, prípadne to vypustiť z druhého konca a máte po probléme! V žiadnom prípade to nie je dôvod, aby ste hneď plašili a volali záchranku!“

„O čom to hovoríte? Nešlo o prejedenie,“ zúfalo oponovala, „netuším, čím to bolo spôsobené a neviem ani, prečo to už teraz nebolí. Viem len, že takú bolesť ako včera som ešte nikdy predtým nezažila!“

„A nemá krámy?“ ozval sa chrapľavý hlas z lôžka na pravej strane.

„Pán Dudák, prosím vás, utíšte sa. O chvíľku sme pri vás,“ bezvýrazne ho napomenula sestra.

„Ja sa vám do toho nechcem montovať, pán primár, to by som si nedovolil! Ale pamätám sa dobre, keď ešte moja stará žila, jak pri tom za mlada vždy skuvíňala!“

„Pribrzdíme, pán Dudák, pribrzdíme! Takéto múdra si s dovolením nechajte pre tých vašich kamarátov, keď s nimi najbližšie budete srkať borovičku s pivom. A čo sa týka vás, milá slečna, na ultrazvuku nič nevidím, krv máte v poriadku a dnes vás už očividne nič nebolí. Myslím, že tu iba strácame čas. Navrhujem, aby sme to uzavreli.“

„A čo nejaké ďalšie vyšetrenia? Čo ak sa mi to vráti?“

„Na ďalšie vyšetrenia momentálne nie je dôvod. Ak by sa ťažkosti opäť objavili, o čom silne pochybujem, zájdite si k vašej praktickej lekárke a tá nech vás poposiela na vyšetrenia podľa vašej ľúbosti.“

„Zajtra začína víkend, moja obvodná predsa nebude ordinovať!“

„Do pondelka sa vám nič nestane! Buďte taká láskavá, pozbierajte si svoje veci a uvoľnite lôžko pre skutočné prípady.“

...

Dvadsaťdvaročná Andrea Vysoká nastúpila do trolejbusu, ktorý zastavil na nemocničnej zastávke a zaviezla sa naspäť do svojho prenajatého jednoizbového bytu. Zamkla za sebou dvere, vytiahla kľúč zo zámky a zavesila ho na háčik pripevnený na stene. Vtedy sa driemajúca príšera opäť prebrala k životu a plná novonadobudnutých síl neváhala zinscenovať svoje záverečné predstavenie.